

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. K. K.**, proti žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**, sídlem Jindřišská 34, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2020, č. j. MV-15920-2/OSK-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 30 Ad 8/2020-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobkyně byla od 1. 3. 2019 státní zaměstnankyní ve služebním poměru u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

[2] Dne 25. 7. 2019 byla žalobkyni na pracovišti doručována písemnost, kterou služební orgán žalobkyni oznamoval zrušení jejího služebního poměru ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě. Žalobkyně odmítla písemnost převzít a dopisem ze dne 8. 10. 2019 žalobkyně požádala o její zaslání do datové schránky. Písemnost byla žalobkyni do datové schránky doručena dne 16. 10. 2019.

[3] Dne 30. 10. 2019 obdržel služební orgán podání žalobkyně označené jako „Odvolání proti zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě“. Podání služební orgán posoudil jako žádost o zahájení řízení o určení právního vztahu dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019 služební orgán rozhodl tak, že služební poměr stěžovatelky byl ke dni 31. 7. 2019 podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě zrušen ve zkušební době.

[4] Proti rozhodnutí služebního orgánu ze dne 11. 12. 2019 podala stěžovatelka odvolání, o němž rozhodl náměstek ministra vnitra pro státní službu rozhodnutím ze dne 6. 4. 2020 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí služebního orgánu potvrdil.

[5] Proti rozhodnutí o odvolání brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu.

[6] K námitce, že služební orgán měl služební poměr žalobkyně ukončit formou rozhodnutí, krajský soud uvedl, že v případě skončení služebního poměru ve zkušební době končí služební poměr ze zákona. V případech dle § 74 zákona o státní službě služební orgán nevede řízení a nevydává rozhodnutí, na rozdíl od skončení služebního poměru podle § 72 a § 73 zákona o státní službě. Dále doplnil, že oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době není ani správním rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Nedůvodnou shledal krajský soud též námitku týkající se chybného odkazu na § 74 písm. f) zákona o státní službě. Krajský soud vyhodnotil, že jde o zjevnou chybu v psaní. Z kontextu oznámení je zřejmé, že služební orgán zamýšlel oznámit zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, což bylo zřejmé i žalobkyni.

[8] K námitkám, že služební orgán měl písemnost o zrušení služebního poměru doručovat dle § 19 správního řádu do datové schránky žalobkyně a že dne 25. 7. 2019 jí byla k převzetí předložena jiná písemnost, než jaká jí byla doručena do datové schránky, krajský soud zdůraznil, že rozhodující je skutečnost, zda se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Prokazovat doručení písemným dokladem není třeba, je-li z postupu adresáta zjevné, že mu bylo doručeno. Podle krajského soudu je třeba § 19 správního řádu aplikovat v situaci, kdy správní orgán nemůže písemnost doručit na místě. Dle krajského soudu žalobkyně prokazatelně věděla, že obsahem písemnosti, kterou se jí služební orgán pokusil dne 25. 7. 2019 doručit, bylo zrušení jejího služebního poměru ve zkušební době služebním orgánem ke dni 31. 7. 2019.

[9] Důvodné neshledal krajský soud ani námitky, že žalobkyně se vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohla s předkládanou písemností seznámit a převzít ji a že jí nebylo předloženo písemné poučení o následcích odepření převzetí písemnosti. Krajský soud uzavřel, že zjištění skutkového stavu bylo dostatečné k přijetí závěru, že ve smyslu § 24 odst. 4 správního řádu bylo oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době žalobkyni doručeno dnem, kdy došlo k neúspěšnému pokusu o jeho doručení, tj. 25. 7. 2019, a že obsah oznámení doručovaného dne 25. 7. 2019 se nelišil od obsahu písemnosti doručené žalobkyni do datové schránky dne 16. 10. 2019. Krajský soud neshledal důvod pro provádění dokazování v žalobě navrženými svědeckými výsledky. Žalobkyni nic nebránilo, aby důkazní návrhy, které měly potvrzovat skutkovou verzi žalobkyně, učinila již ve správním řízení. V řízení o žádosti o určení právního vztahu vycházejí správní orgány primárně z důkazů navržených účastníky.

pokračování

[10] K námitce, že k doručení písemnosti došlo v prvních 14 dnech dočasné pracovní neschopnosti, krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 21 Cdo 1954/2000, a uvedl, že dne 25. 7. 2019, kdy žalobkyni služební orgán doručil oznámení, ještě nebyla uznána dočasně práce neschopnou. Lékař žalobkyni uznal práce neschopnou až po doručení oznámení, zpětné uznání státního zaměstnance neschopným práce neruší účinky předchozího doručení oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době.

[11] Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost dle § 102 a násl. s. ř. s.

[13] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně formy zrušení služebního poměru, aniž se vypořádal s argumenty stěžovatelky. Soud převzal argumentaci žalovaného ohledně priority osobního doručování písemností ve správním řízení. Soud se nevypořádal s argumentací uvedenou v replice stěžovatelky, že odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1954/2000 není na místě.

[14] Stěžovatelka dále namítala nesprávnost závěru, že zrušení služebního poměru služebním orgánem ve zkušební době nemá povahu správního rozhodnutí. Dle stěžovatelky zrušení služebního poměru služebním orgánem ve zkušební době musí mít povahu správního rozhodnutí, aby státnímu zaměstnanci nebyla odňata možnost ochrany proti nezákonnému zrušení služebního poměru služebním orgánem ve zkušební době a možnost soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí služebního orgánu. Zrušení služebního poměru služebním orgánem ve zkušební době je dle stěžovatelky rozhodnutím služebního orgánu a vztahují se na ně ustanovení o řízení ve věcech služby. Zřejmě došlo k nesprávnému začlenění skončení služebního poměru dle odst. 1 písm. f) do § 74 zákona o státní službě, namísto jeho správného začlenění do § 72 zákona o státní službě.

[15] Zrušení služebního poměru, které bylo stěžovatelce doručeno do datové schránky, nemá náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu správního řádu, a tedy není rozhodnutím, které je způsobilé přivodit právně relevantní následky. Zrušení služebního poměru odkazuje na neexistující zákonné ustanovení § 74 písm. f) zákona o státní službě. Soud nesprávně posoudil tuto vadu jako chybu v psaní. Rozhodnutí služebního orgánu o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo nezákonným rozhodnutím.

[16] Stěžovatelka dále namítla, že služební orgán postupoval nezákonně, když odvolání stěžovatelky posoudil jako žádost o určení právního vztahu. Takový postup je v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaný podané odvolání nesprávně a účelově posoudili jako žádost dle § 142 správního řádu. Žalovaný nerozhodl o podaném odvolání, ale o žádosti, kterou stěžovatelka neučinila.

[17] Podle stěžovatelky v jejím případě došlo k odnětí možnosti soudní ochrany.

[18] Stěžovatelka též namítla, že krajský soud nesprávně posoudil námitku týkající se způsobu doručování písemnosti. V řízení ve věcech služby se má postupovat dle správního

řádu. Povinností správního orgánu I. stupně bylo doručit písemnost v souladu s § 19 odst. 1 správního řádu do datové schránky stěžovatelky. Ustanovení § 19 odst. 1 správního řádu má ve vztahu k ustanovením o doručování upraveným v zákoně č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, povahu *lex specialis*. Závěr soudu ohledně možnosti doručovat fyzické osobě ve správním řízení osobně popírá smysl datových schránek a zákonem stanovenou primární povinnost správního orgánu doručovat do datové schránky. Odkaz žalovaného na § 45 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, neobstojí.

[19] Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že zrušení služebního poměru stěžovatelce nebylo doručeno v prvních 14 dnech pracovní neschopnosti stěžovatelky. Krajský soud nezohlednil právní důsledky skutečnosti, že účinky rozhodnutí lékaře o dočasné pracovní neschopnosti nastaly ke dni 25. 7. 2019. K doručení dle stěžovatelky došlo v prvních 14 dnech pracovní neschopnosti. Odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1954/2000 není namístě, závěr rozsudku není v této věci aplikovatelný. Zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v § 57 odst. 3 zakotvuje, že ošetřující lékař může v případě, že pojištěnec nemohl navštívit ošetřujícího lékaře, nebo v jiných odůvodněných případech rozhodnout, že dočasná pracovní neschopnost pojištěnce vznikla i přede dnem, kdy byla pracovní neschopnost zjištěna. Tato úprava v době, kdy rozhodoval Nejvyšší soud, ještě neplatila.

[20] Stěžovatelka rovněž namítla vady řízení spočívající v tom, že nebyly objektivně zjištěny okolnosti pokusu o osobní doručení písemnosti o zrušení služebního poměru stěžovatelce a skutečný obsah listiny doručované dne 25. 7. 2019. Za tím účelem stěžovatelka navrhla výslechy svědků, důkazní návrh byl správním orgánem ignorován. Tuto skutečnost soud pominul, když ve svém rozsudku uvedl, že stěžovatelce nic nebránilo důkazní návrh uplatnit ve správním řízení.

[21] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[22] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Absence detailní odpovědi na některý argument stěžovatelky nezpůsobuje nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Služební orgán nemůže o skončení služebního poměru ve zkušební době vydat rozhodnutí, neboť k tomu nemá pravomoc, služební poměr ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě končí ze zákona, zrušení je spojeno s doručením písemného oznámení o zrušení služebního poměru. Ochrana státního zaměstnance je zajištěna postupem podle § 142 správního řádu. K tomu odkázal na závěr poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě č. 30 ze dne 8. 2. 2019. Služební orgán a žalovaný postupovali v souladu se zákonem a stěžovatelce umožnili nejširší možnou ochranu práv. Žalovaný dále uvedl, že v osobním doručení oznámení neshledal pochybení služebního orgánu, přičemž odkázal na § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech. Pokus služebního orgánu doručit stěžovatelce oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, odmítnutí převzetí oznámení stěžovatelkou a poučení stěžovatelky o důsledcích nepřevzetí písemnosti vyplývá ze spisového materiálu, v němž jsou tyto skutečnosti řádně zaznamenány státními zaměstnanci, kteří byli úkonům přítomni. Tvrzení stěžovatelky, že se neseznámila s textem oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, neodpovídá spisovému materiálu, konkrétně žalovaný poukázal na dopis stěžovatelky ze dne 26. 7. 2019, v němž

pokračování

stěžovatelka reagovala na ukončení jejího služebního poměru ve zkušební době ke dni 31. 7. 2019.

[23] V replice **stěžovatelka** setrvala na svých skutkových tvrzeních a právní argumentaci. Stanovisko poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě, na něž žalovaný odkazuje, není právně závazné. Dále stěžovatelka zdůraznila svou stížní argumentaci týkající se zpětných účinků rozhodnutí o pracovní neschopnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu.

[27] Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní soud na námitku účastníka zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozhodující orgán však nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že námitky jako celek neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[28] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v uvedeném smyslu Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a srozumitelně vysvětlil, na základě jakých úvah ke svým závěrům dospěl. Subjektivní nesouhlas stěžovatelky se závěry či s argumentací nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Závěry obsažené v napadeném rozsudku krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelné, dostatečně odůvodněné a souhlasí s nimi též věcně. Věcný přezkum Nejvyšší správní soud provedl v rozsahu předurčeném kasační stížností.

[29] Podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě platí, že *služební poměr skončí zrušením služebního poměru služebním orgánem nebo státním zaměstnancem ve zkušební době z jakéhokoliv důvodu nebo bez uvedení důvodu, a to dnem doručení písemného oznámení o zrušení služebního poměru, není-li v něm uveden den pozdější; služební orgán nesmí ve zkušební době zrušit služební poměr v době prvních 14 dnů trvání dočasné neschopnosti k výkonu služby*.

[30] Ze znění citovaného ustanovení i systematiky zákona považuje Nejvyšší správní soud za jednoznačné, že jde-li o důvody podle § 74 odst. 1 písm. a) – h) zákona o státní službě [včetně důvodu dle § 74 odst. 1 písm. f)], služební poměr státního zaměstnance

končí *ex lege* naplněním zákonem předpokládaného důvodu v okamžik zákonem stanovený. Následek spočívající ve skončení služebního poměru státního zaměstnance tedy v případech dle § 74 odst. 1 písm. a) – h) zákona o státní službě není spojen s rozhodnutím služebního orgánu vydaným ve správním řízení. Takto skončení služebního poměru dle § 74 odst. 1 zákona o státní službě vykládá i judikatura Nejvyššího správního soudu [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2022, č. j. 4 Ads 250/2022-23, ve vztahu ke skončení služebního poměru podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě]. Nejvyšší správní soud neshledal racionální důvod skončení služebního poměru v případě dle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě v rozporu s dikcí zákona odlišovat od ostatních případů skončení služebního poměru uvedených v § 74 odst. 1 zákona o státní službě.

[31] Vzhledem k tomu, že ke skončení služebního poměru v případě dle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě nedochází rozhodnutím, námitka stěžovatelky, že oznámení služebního orgánu o skončení jejího služebního poměru ve zkušební době nemá náležitosti správního rozhodnutí, není relevantní.

[32] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací stěžovatelky, že zrušení služebního poměru služebním orgánem ve zkušební době musí mít povahu správního rozhodnutí, aby státnímu zaměstnanci nebyla odňata možnost soudní ochrany. Je vhodné obecně podotknout, že ochrana veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví není realizována výlučně jen prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a tedy forma rozhodnutí není pro poskytnutí ochrany určující. V nyní projednávaném případě měla stěžovatelka zachovánu jak možnost ochrany práv ve správním řízení, tak možnost ochrany před správními soudy. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje, že rozhodnutí o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu lze za účelem ochrany právní jistoty státního zaměstnance v případech dle § 74 odst. 1 zákona o státní službě využít k autoritativnímu potvrzení skončení služebního poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2022, č. j. 4 Ads 250/2022-23). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s žalovaným, že služební orgán postupoval v zájmu ochrany subjektivních práv stěžovatelky, když podání stěžovatelky ze dne 30. 10. 2019 označené jako „odvolání proti zrušení služebního poměru ve zkušební době...“ posoudil jako žádost o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu. Rozhodnutí o této žádosti stěžovatelka napadla odvoláním a proti rozhodnutí o odvolání brojila žalobou, o níž bylo věcně rozhodnuto napadeným rozsudkem krajského soudu. Skutečnost, že stěžovatelka neuspěla, neznamená, že jí byla odňata možnost ochrany práv.

[33] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem, že vada oznámení spočívající v odkazu na § 74 písm. f) namísto správného odkazu na § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je zjevnou vadou v psaní. Tato vada nečiní oznámení nezákonným či neúčinným.

[34] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku, že písemnost oznamující skončení služebního poměru ve zkušební době měla být stěžovatelce doručena do její datové schránky. Stěžovatelka se dovolávala postupu dle § 19 odst. 1 správního řádu, který je dle jejího názoru speciálním ustanovením ve vztahu k § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech.

[35] Podle § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech platí: *Umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím*

pokračování

datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.

[36] Podle § 19 odst. 1 správního řádu *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.*

[37] S tvrzením stěžovatelky, že § 19 správního řádu je ve vztahu k § 17 zákona o elektronických úkonech ustanovením speciálním, Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Především ale nelze dovodit, že by § 19 odst. 1 správního řádu vylučoval možnost doručení písemnosti správním orgánem na místě (tzv. krátkou cestou), tedy tehdy, kdy je při provádění úkonu (typicky při ústním jednání či nahlížení do spisu) v bezprostředním kontaktu s adresátem písemnosti. Shodný názor vyjadřuje i komentářová literatura, např. J. Vedral (Správní řád – komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 240 a násl.). Podle něj takový způsob doručování dokonce nejlépe odpovídá účelu doručování, neboť je bezprostřední a současně jednoduchý; výslovně v této souvislosti poukazuje na zásadu hospodárnosti postupu správních orgánů zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu.

[38] Odkaz na § 45 občanského soudního řádu je v rozhodnutí žalovaného obsažen pouze v citaci komentáře k § 19 správního řádu, kterou žalovaný rovněž použil pro podporu svého závěru, že pravidla doručování dle § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech mají přednost před pravidly doručování dle § 19 správního řádu, přičemž k doručení písemnosti fyzickým předáním adresátovi není třeba zákonné zmocnění (na rozdíl od doručení veřejnou vyhláškou). Odkaz citovaného komentáře na § 45 občanského soudního řádu je zjevně jen podpůrným srovnávacím argumentem. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuváděl, že písemnost byla stěžovatelce doručována na místě na základě § 45 občanského soudního řádu.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku vad řízení spočívajících v tom, že nebyly zjištěny okolnosti pokusu o osobní doručení písemnosti o zrušení služebního poměru stěžovatelce a skutečný obsah listiny doručované dne 25. 7. 2019. Na tuto námitku stěžovatelce odpověděli již Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (str. 5 rozhodnutí o určení právního vztahu ze dne 11. 12. 2019), žalovaný (str. 7-8 rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2020) a krajský soud (zejména odst. 27 rozsudku krajského soudu). Podklady ve správním spise odpovídají závěru správních orgánů a krajského soudu, že stěžovatelka se prokazatelně seznámila s obsahem doručované listiny, resp. prokazatelně věděla, že obsahem listiny stěžovatelce doručované na místě dne 25. 7. 2019 bylo zrušení jejího služebního poměru ve zkušební době.

[40] Důvodná není ani námitka, že oznámení zrušení služebního poměru bylo stěžovatelce v rozporu se zákonem doručeno v prvních 14 dnech její pracovní neschopnosti. Jak správně shrnul krajský soud, oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo stěžovatelce doručeno dne 25. 7. 2019, přičemž lékař uznal

stěžovatelku neschopnou k výkonu služby až dne 26. 7. 2019, byť zpětně ke dni 25. 7. 2019. Dle výslovné úpravy § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě služební poměr v případě zrušení ve zkušební době skončí dnem doručení písemného oznámení o zrušení služebního poměru. Služební poměr stěžovatelky tedy skončil dne 25. 7. 2019 a dne 26. 7. 2019, kdy byla stěžovatelka lékařem uznána neschopnou k výkonu služby, tedy již její služební poměr netrval. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí lékaře o dočasné neschopnosti ke dni předcházejícímu zjištění pracovní neschopnosti neruší účinky dříve doručeného oznámení o skončení služebního poměru a nemůže zvrátit již nastalou skutečnost skončení služebního poměru *ex lege*.

[41] Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na skutkové okolnosti nyní projednávaného případu za zcela přílehlavý odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 21 Cdo 1954/2000, podle něž je z hlediska zákazu výpovědi v ochranné době, kdy je zaměstnanec uznán dočasně neschopným práce, rozhodující den, kdy bylo rozhodnuto o tom, že zaměstnanec je dočasně neschopen vykonávat pro nemoc nebo úraz dosavadní zaměstnání, přičemž pro účinky výpovědi není významná skutečnost, že lékař dodatečně v době po doručení výpovědi (v rozhodované věci na základě § 3 odst. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení), uznal zaměstnance práce neschopným se zpětnou účinností dřívějším dnem, shodným se dnem doručení výpovědi. Argumentace stěžovatelky, že odkaz na uvedený rozsudek Nejvyššího soudu není namístě, neboť v době, kdy Nejvyšší soud takto rozhodl, ještě neplatil zákon o nemocenském pojištění, pomíjí skutečnost, že i v době, kdy Nejvyšší soud uvedené konstatoval, právní předpis výslovně umožnil, aby lékař uznal pracovní neschopnost k dřívějšímu datu předcházejícímu dni zjištění pracovní neschopnosti. Skutečnost, že obsahově obdobné ustanovení (možnost ošetřujícího lékaře rozhodnout o tom, že dočasná pracovní neschopnost začala dnem předcházejícím dni, kdy dočasnou pracovní neschopnost zjistil) je nyní obsažena v § 57 odst. 3 zákona o nemocenském pojištění, na výše uvedeném závěru nic nemění. Skutečnost, že se s tímto dílčím argumentem stěžovatelky krajský soud výslovně nevypořádal, nečiní jeho rozsudek nepřezkoumatelným.

[42] Rozhodnutí žalovaného ani rozsudek soudu nečiní nepřezkoumatelným ani nezákonným skutečnost, že argumentace je podpořena odkazem na závěr ze zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě či komentář k zákonu.

[43] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatelky nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Obsah správního spisu dokládá závěr krajského soudu, že relevantní skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Tvrzení stěžovatelky, že výslechy svědků navrhovala již ve správním řízení, nemá oporu ve správním spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné

pokračování

náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu